

Af *Thomas Christensen* til minister *Hans Sølvhøj*:

„Mener ministeren, at en ensidig støtteaktion til fordel for Sydvietnam bestående i udsendelse af et hold danske kirurger kan være en opgave for statens u-landhjælp?“

Thomas Christensen: Det meddeles i pressen, bl. a. i *Berlingske* for 14. marts, at overlægerne *Tønnesen* og *Movin* arbejder på at sende en gruppe danske kirurger til Sydvietnam for at arbejde på et derværende hospital, og overlæge *Tønnesen* mener, at pengene dertil må kunne skaffes gennem statens u-landskontor. Tanken er jo i sig selv smuk, og at der er behov for hjælpen, er uden for enhver tvivl. Noget helt andet er, om det kan være en opgave for den danske stat netop i den nuværende situation. Vi har nylig set, at godkendelse af en indsamling blev nægtet, fordi den var ensidig.

Denne plan er sikkert ikke ment som ensidig, selv om et blad skriver, at man vil støtte general *Ky*; men kan man undgå, at den bliver det? Kan man undgå, at denne lægehjælp bliver indrullet i lægehjælpen til den almindelige krigsførelse? Når først de er derude, bliver det sikkert svært for lægerne at sætte vilkårene for deres arbejde, og selv om så var, ville man næppe kunne undgå, at et lægekorps til Sydvietnam vil blive opfattet og udnyttet af Sydvietnam og USA som en form for anerkendelse af en krig, som fylder mange af os med afsky og skamfølelse. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om han vil finde det rigtigt at anvende u-landsfondens midler til dette formål.

Minister Hans Sølvhøj: Jeg tror, alle danske har stor medfølelse med det vietnamesiske folk, som nu gennem en årrække har måttet lide under krig eller krigslignende tilstande. Jeg mener, man bør have sympati for enhver form for humanitær hjælp til det vietnamesiske folk, det være sig i form af lægehjælp eller på anden måde, under forudsætning af at hjælpen ydes upartisk.

Imidlertid mener jeg ikke, det kan være en opgave for statens u-landshjælp at udsende danske kirurger til Sydvietnam.

Den danske lovgivning om samarbejde med udviklingslandene tager udelukkende sigte på ydelse af teknisk og finansiel bistand, medens humanitær hjælp til udviklingslandene falder uden for denne lovgivnings rammer. Når der f. eks. ydes statsmidler til hospitalet i Congo, er det, fordi der her er tale om et uddannelseshospital.

Det må erkendes, at grænsen mellem humanitær og teknisk hjælp i mange tilfælde kan være flydende; men i det konkrete tilfælde, som spørgeren her har tænkt på, er det regeringens opfattelse, at der i alt overvejende grad er tale om humanitær hjælp, hvorfor der i påkommende tilfælde må findes andre midler til finansiering end udenrigsministeriets bistandsbevillinger.

Thomas Christensen: Jeg ønsker bare at takke ministeren for det klare og utvetydige svar. Tak.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om almindelig omsætningsafgift.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 27) findes i tidenden sp. 2711, udvalgets tillægsbetænkning i tillæg B. sp. 309 og bilag til betænkning i tillæg B. sp. 641).

Der var stillet 5 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Peter Nielsen: Jeg anbefaler de stillede ændringsforslag. Nr. 1 går jo ud på, at kunstnere fritages for at svare afgift, når de afsætter kunstværker af egen frembringelse, og nr. 3 vedrører afgiftsfri indførsel af kunstværker; de tre øvrige ændringsforslag er af ren teknisk karakter.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.